

Tél Alsósztrégován

1

Ég kandallóban a fenyőhasáb,
Fény-árnyait, mint ingecskéjét Erzsi,
Felizgatott ujjak közül kiejti,
És megvillantja öle parazsát.

Elfordulok - e kísértésnek vége!
S hogy visszanézek újra, már sisak-
Rostélyon át koromszemű lovag
Les rám, s szívemre céloz dárdafénye.

Jeges-fehér bolygók s hűlő veres Nap
Hevernek a biliárdasztalon, -
Elindítja-e még egy akarat vad

Lökése őket új pályájukon,
Vagy nem mozdulnak többé már soha?
Alszik a völgyben Alsósztrégova.

2

Itt bent, a tompa, téglából rakott
Boltív - a menny silány paródiája -
Alatt havas mezők: papírlapok
Fagyán ropog a tollam, és a tájra

Krikszkrakszol róka-üzte nyúlnyomot:
Verssorokat - még menekül az eszme,
S ha végül felbukik, prédául esve,
Fröcskölnék, mint a vér, a mondatok.

Ki tudja: rézsut-fényü virradat

Fűrészpör issza be szavaimat.

Szaggattatom, - futnék, de nincs hova.

Alszik a télben Alsósztrégova.

3

Rám pillant szemrehányón és kiég.

Marad a langyos dunnaszürkesség, -

Elfojtja Fráter Erzsi sóhaját.

Bevégezetlen játszma figurái;

Ma már az Úr és Lucifer se játszik, -

Feldöntöttek világosat, sötétet.

Toporgok én, király, - megütközött

Helyettem és elhullott a királynő.

Napok: csontbolygók gördülnek tova.

És alszik, alszik Alsósztrégova.

([Baka István Összegyűjtött versek](#) című kötetéből)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →